

formelle Punkter, men nok saa meget paa de reelle. Og den vil forlange Rede ikke blot paa Plum-Affæren, ikke blot paa, hvorfor Dommen i den ikke blev appelleret, men naturligvis ogsaa paa de nye Affærer, som nu er opstaaet, og i hvilke fremragende Konservative spiller en saa stor Rolle.

Jeg erkender i øvrigt, at der er særdeles god Grund til den Forespørgsel, som er fremsat til Justitsministeren. Justitsministerens Adfærd har ikke kunnet undlade at rokke ved Retsbegreberne i vort Folk, ved den Afgørelse, som er truffet i denne Sag. Det er ikke for mig personlig noget overraskende, at Justitsministeren har indtaget det Standpunkt, at han har forhindret, at den transatlantiske Sag er blevet appelleret til Højesteret. Det er i og for sig slet ikke overraskende, og for mig kunde det derfor være ganske overflødig at spørge Justitsministeren, om han billiger eller ikke billiger. Jeg forstaa særdeles vel, hvad der er Justitsministerens Standpunkt, men det forekommer mig unægtelig ret opsigtsvækkende, at denne Afgørelse har fundet Sted. I en saa stor Sag som Sagen om Det transatlantiske Kompagni med de mange Datterselskaber maa en saadan Afgørelse ganske naturligt ikke være truffet af en Embedsmand, en Rigsadvokat eller Statsadvokat paa egen Haand, den kan naturligvis kun være truffet efter Aftale med Justitsministeren, og han har derfor selvfølgelig ogsaa Ansvaret for denne Afgørelse af Appelspørgsmaalet, og ikke blot for det formelle, fra hvilket han i Dag har søgt for Motiveringens Vedkommende at tage Afstand, men ogsaa for det reelle. Thi det reelle — det erkender jeg med Statsadvokaten — er mere værdifuldt end det formelle. Jeg siger, at jeg er i og for sig ikke forbavset over Justitsministerens Adfærd. Det vilde mere forbavse mig, kunde jeg sige, om han havde taget det modsatte Standpunkt. Denne Afgørelse er jo ikke Justitsministerens eneste mærkelige Afgørelse. Omtrent samtidig med, at den fandt Sted, blev der ogsaa afgjort en anden Sag, i hvilken en Politibetjent har indladt sig i Gadeslagsmaal med en Person...

Formanden: Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at Forhandlingens Grænse er givet ved Forespørgselens Form.

Staining: Ja, men det er ogsaa min Agt at holde mig til Forespørgselen.

Formanden: Som ikke omhandler Politibetjente.

Staining: Det fremgaar ganske udtrykkeligt af Forretningsordenen, at man har Lov til at motivere sine Udtalelser, og naar jeg altsaa ønsker at fremsætte en Kritik af Justitsministeren paa dette Punkt, maa det være mig tilladt at drage en Parallel med hans Behandling af en anden Sag. Jeg skal selvfølgelig ikke indlade mig paa en Omtale af den Sag i øvrigt. Jeg nævner kun dette, at samtidig med denne Sags Afgørelse afgjorde Justitsministeren en anden Sag, i hvilken en Politibetjent har indladt sig i Gadeslagsmaal og derefter er blevet frikendt til Trods for, at den Mand, med hvem han sloges, afgik ved Døden under dette Slagsmaal. Denne Sags Appel til Højesteret blev forhindret af Justitsministeren, og jeg siger, at naar jeg ved dette, er jeg ikke forbavset over, at i en Affære, der rummer saa mange interessante Enkeltheder som Plum-Affæren, foretrak Justitsministeren at faa Undersøgelsen hurtigst muligt sluttet med den højst taagede, uklare Behandling, som Sagen fik ved Landsretten.

Den Motivering, der er givet for Undladelse af Appel i Sagen Harald Plum, som altsaa Forespørgeren nærmere har omtalt, er naturligvis i højeste Grad opsigtsvækkende. At „Sagens kolossale Omfang“ og „Bevismaterialets Uhaandterlighed“ skulde være en Grund til at undlade Appel, er jo i sig selv noget — ja, besynderligt, for ikke at sige noget værre, men vi har jo altsaa ogsaa faaet at vide, at dels er Justitsministeren ikke enig i den Motivering, og dels har Statsadvokaten ogsaa selv erkendt, at dette formelle lagde han mindre Vægt paa. Netop naar Sagen har et kolossalt Omfang, trænger den saa meget mere til Opklaring, grundig Undersøgelse og fuld Belysning, end om det var en lille, sølle Sag, som var let at overse. Men den fulde Opklaring fandt ikke Sted ved Landsretten. Hvorvidt Bevismaterialet var uhaandterligt, ja, det kan jeg jo vanskeligt bedømme, da jeg ikke har haft det i Hænde, men det fremgaar unægtelig af Behandlingen ved Landsretten, at Statsadvokaten ikke kunde haandtere Materialet — det behøver jo ganske vist ikke at være Materialets Skyld, det kunde ogsaa være Mandens Skyld. Derom ved jeg imidlertid heller intet udover, hvad jeg har kunnet skønne mig til af de Referater fra Østre Landsret, som jeg har gennemlæst. Statsadvokatens Optraeden gav jo den ene Gang efter den anden Anledning til Paatale fra Retsformandens Side; han greb jævnlig ind og tilretteviste Statsadvokaten og erklærede paa et Tidspunkt, husker jeg, at